Jeigu partija atiduotų VISĄ valdžią Taryboms, — būtų nuostabiai gerai. Tai būtų pats geriausias ir garbingiausias dalykas, kokį tik ji gali padaryti. Tai būtų demokratijos įgyvendinimo pradžia Tarybų valstybėje. Bet taip, deja, kol kas nėra.

Dėl nuomonių pliuralizmo. Visų pirma, jis yra tik tolerancijos, pakantumo ugdymo lygmuo, tik demokratijos pradžiamokslis. Bet, atrodo, jau ir jis spėjo įkyrėti. Atsirado naujas ,,ypatingas" nuomonių pliuralizmo terminas — socialistinis. Tai reiškia, kad galime turėti savo nuomonę tiek, kiek ji neprieštarauja partijos ideologinėms dogmoms.

Demokratijos sąvoka kur kas platesnė — tai valdžios kontrolės sistema, įtvirtinanti visuomenės daugumos valios vykdymą.

Dėl pažadų. Demokratijos esmę sudaro ne pažadai, o garantijos. Garantijų pagrindas yra daugpartinė sistema, neįteisinanti įstatymiškai nė vienos partijos ,,avangardizmo". Prancūziškas žodis AVANT—GARDE reiškia BŪTI PRIEKYJE. Demokratinėse šalyse dėl teisės ,,būti priekyje" partijos veda nuolatinę, kasdieninę visuomenės simpatijų užkariavimo kovą. Šitokia vadžios kontrolės sistema susiformavo istoriškai. Ji nėra tobula, tačiau gana netobulame šiuolaikiniame pasaulyje niekas nesugalvojo nieko geresnio. Įvairios dirbtinės schemos (Mao Czeduno, Pol-Poto, Pinočeto ir kt.) nebuvo geresnės.

Mūsų vienintelė neklystanti partija ,,buvimą priekyje" įsiteisina Konstitucijoje. Tokiu būdu kasdieninė jos kova buvo, yra ir bus kova prieš visuomenės dalį, drįstančią suabejoti tokio ,,avangardizmo" teisėtumu, šventų, nediskutuotinų ideologinių tiesų pagrįstumu.

Ką gero gali duoti pažadai — paskutinio LKP CK plenumo pavyzdys, kur iš aukštos valdžios tribūnos skambėjo reikalavimai uždaryti Sąjūdžio spaudą, atimti iš jo mikrofoną, priversti visus laikraščius, žurnalus, radiją ir televiziją propaguoti tik partijos neklystančią poziciją, nepaklusnius žurnalistus atleisti. Tai ir yra pažadais grįsto šūkio ,,Liaudies planai — partijos planai" tikroji vertė.

Šiuo metu mes dar tik įtikinėjame savo sąmonę, kad galima turėti savo nuomonę. Iki demokratijos mums dar toli, toli...

Tautinio atgimimo rėmuose Sąjūdis diskutuoja su partija ,,smetoninio demokratizmo" klausimu...

Partijai labai reikia buržuazinę Lietuvos respubliką vaizduoti kaip antidemokratinę, fašistinę, supuvusią tam, kad pateisintų Raudonosios armijos įvedimą. prijungimą prie TSRS.

Mes gi neturime išankstinės vertinimo schemos. Pagrindinis mūsų kriterijus — istorinė tiesa. Smetonos režimas iš tiesų buvo autokratinis, ypač iki 1936-ųjų metų, ir negali būti sektinas pavyzdys. Tačiau jis negriovė dvasinių tautos vertybių. Jeigu režimą iš viso galima vadinti ,,demokratišku", tai smetoniškasis atrodo kur kas demokratiškesnis už tarybinį.

,,Mūsiškis" režimas buvo nukreiptas pirmiausia prieš dvasines vertybes. Ir tai blogiausia. Tai vedė į nihilizmą, primityvizmą, išsigimimą. Dvasinių vertybių negali pakeisti jokia deklaracija ar šūkis. Tautos dvasia nesukuriama staiga, revoliucijos ar kitokio kataklizmo lozungo pagrindu. Ji formuojasi šimtmečiais ir apima visą konkrečios etninės grupės papročių, tradicijų, kultūros visumą.

Dvasinių vertybių likvidacija nėra jau tokia paprasta ir lengva. Ištremti, iššudyti inteligentijos elitą, sunaikinti vertingiausią tautos genofondą — dar ne viskas. Sunkiausia išlaikyti paklusniais likusius, įjungti į gąsdinimo — slopinimo mechanizmą ir saugotis, kad neišaugtų nauja inteligentijos karta. (Bet, atrodo, ji vis dėlto išaugo, tik neaišku, ką su ja daryti?).

Istorijos praktika rodo, kad bet koks karinis, ideologinis, autokratinis režimas nėra ilgalaikis. Anksčiau ar vėliau brėstančios demokratinės jėgos nugali. Veržimasis į laisvę žmogui yra įgimtas.

Jūs užsiminėte apie ypatingą demokratijos formą — socialistinę demokratiją. Mus mokė, kad socialistinė demokratija yra ideali, aukščiausia demokratijos forma, prasidėjusi nuo bolševikų partijos įvykdytos proletariato diktatūros, besitęsianti visaliaudinėje socialistinėje valstybėje ir ateityje pereisianti į komunizmą, kur valstybė nunyks ir demokratija pagaliau bus įgyvendinta absoliučiai.

DIKTATŪROS PAGALBA — YPATINGĄ DEMOKRATIJĄ.

Tai simboliška. Tai tiksliai atspindi tai, ką turime.

1917 m. vasario revoliucija buvo istoriškai pribrendusi ir dėsninga. Nuverstas caras, žengtas natūralus žingsnis iš atgyvenusių feodalinių santykių į tam pasiruošusią kapitalistinių santykių valstybę. Pradėjo legaliai veikti įvairios politinės partijos (tame tarpe ir bolševikų), pradėtas įgyvendinti parlamentarizmas, atpalaiduoti ekonomikos vystymosi stabdžiai. Visi šitie nauji demokratijos laimėjimai po keleto mėnesių buvo panaikinti, bolševikų partijai įvykdžius karinį perversmą. Skambus socialistinės revoliucijos pavadinimas reikalo esmės nekeičia. Tai buvo faktiškas grįžimas į feodalinių santykių demokratizmą.

Socializmas, kaip aukštesnis visuomenės išsivystymo teorinis modelis, pasaulyje yra labai populiarus. Juo domimasi, jį studijuoja. Marksas jį apibrėžė kaip istoriškai būtiną, pakeisiantį kapitalizmą, kai tolesniam demokratijos vystymui kapitalistiniai santykiai pradės trukdyti.

Vargu ar kapitalizmas Rusijoje, gimęs vasario mėnesį, iki spalio spėjo atgyventi. Faktiškai buvo tik jo pradmenys. Į socializmą mes įžengėme iš feodalizmo, kurio demokratijos bagažas, kaip žinome, ribotas. Štai tas dvasinės patirties bagažas ir nulėmė naujųjų santykių esmę.

Užguita, tamsi, primityvi, žmonėmis nelaikyta liaudis savyje turėjo pakankamai pykčio ir naikinamosios jėgos. Pasaulį seną jie sudaužė greit. Tačiau abstraktaus, beraščio laisvės troškimo pasirodė per maža tobuliems visuomeniniams santykiams sukurti. Aš jau nekalbu apie tai, kad tie santykiai iš viso neįmanomi be pakankamai aukšto ekonominio išsivystymo.

Nėra specialios demokratijos nei feodalizmui, nei kapitalizmui, nei socializmui. Demokratija neturi nei baltos, nei raudonos spalvos. Ji visuomet bendražmogiška. Skiriasi tik jos lygis, priklausomai nuo valstybės ekonominio, socialinio-kultūrinio išsivystymo. Teoriškai socialistinė santvarka yra aukštesnė pakopa. Tačiau klausi-

mas: ar teorija įgyvendinta praktikoje? Jei tokio klausimo nebūtų, nereikėtų įrodinėti, kad pas mus demokratijos yra daugiau. Tai turi būti aišku be painių ir miglotų išvedžiojimų, kaip yra aišku, lyginant vergvaldinę—feodalinę —kapitalistinę santvarkas. Jei tokio klausimo nebūtų, nereikėtų įsivesti „ypatingos" demokratijos termino.

KOMUNIZMO teorija yra labai patraukti ir įdomi. Bet negalime jos laikyti išbaigta ir nediskutuotina. Pagrindinio jos principo: „iš kiekvieno pagal sugebėjimus, kiekvienam pagal poreikius" praktinis įgyvendinimas kol kas neįsivaizduojamas net fantastinėje literatūroje.

Poreikiai privalo nuolat aplenkti galimybes. Tai vienas iš svarbiausių žmonijos vystymosi stimulų. Jeigu bandau įsivaizduoti žmonių grupę, visiškai patenkintą gyvenimu, numalšinusią visus savo poreikius, — tai tik išsigimusią, pasmerktą žūčiai.

Socialistinės revoliucijos vadus galime kritikuoti už klaidas. Tačiau būtų nesąžininga juos kaltinti blogais kėslais.

SOCIALIZMO TIKSLAI — KILNŪS.

Tačiau ir kilniausias tikslas nepateisina nusikalstamo poelgio. Diktatūra, ji ir buvo diktatūra, — alkanų, tamsių, užguitų žmonių teroras prieš feodalinį pasaulį, kuris jį engė — valdininkus, inteligentus, savininkus, kitaip mąstančius. Šita baisi naikinimo mašina su garsiuoju „pasaulinės revoliucijos" šūkiu savo laiku labai išgąsdino pasaulį.

O socializmo kūrimo modelis neveikė iš karto. Nepadėjo nei NEP-as, nei kolektyvizacija, nei kitos esmės nekeičiančios reformos. Neturint demokratinės visuomenės patirties pagrindų, sutrypus senąsias dvasines vertybes, tik sukarintas centralizuotas administracinis valdymas galbėjo nuo greito valstybės subyrėjimo. Šitoks valdymas pasiteisino karo metu ir tebuvo vienintelis galimas pokaryje. Žinoma, jis nevedė į „išsvajotą rytojų". Jo svarbiausias tikslas buvo — išsaugoti tikėjimą neveikiančiu modeliu ir būsimu „rytojumi".

Socializmas gali būti įgyvendintas tik labai civilizuotoje šalyje, turint pakankamą ekonominį, dvasinį — kultūrinį potencialą.

Iš labai drąsių Jūsų aiškinimų peršasi labai liūdnas ateities vaizdas. Tačiau „niekuomet nebuvo taip, kad kaip nors nebūtų, kaip nors visuomet būdavo!"...

OPTIMIZMAS —

mums labai reikalingas. Bet visiškai pasitikėti garsiuoju Hašeko aforizmu nevalia.

Esu istorikas, filosofas. Mes negalime nuleidę rankas laukti, kol „kas nors bus kaip nors". „Kaip nors" jau pakankamai ilgai buvo.

Faktas, kad socializmo kūrimo modelis neveikia, neturi mūsų gąsdinti. Reikia įsijungti į diskusiją visais lygiais. Išeitis atsiras. Svarbiausia, nežiūrėti į tai, ką turime, kaip į šventą, nesvarstomą dogmą. Šitai taps įmanoma demokratizavus esamą sistemą.

Tačiau su M. Gorbačiovo ir A. Brazausko atėjimu prasidėjo konkretus demokratizacijos procesas. Su jų asmenybėmis mes siejame savo ateities viltis.

DEMOKRATINĖ AUTOKRATIJA —

įdomus, ne toks jau dažnas reiškinys. Šių asmenybių istorinę reikšmę pervertinti sunku. Šiandieninės geros permainos yra tiesiogiai priklausomos nuo šių dviejų žmonių geros valios ir net nuo jų likimo. Tokia „demokratizmo" sistema mūsų nepatenkina. Ji neduoda jokių garantijų rytojui. Ir, svarbiausia, ji labai ribota, nes nenukreipta prieš patį autokratinį režimą.

Jei mes neįtikinsime komunistų partiją pasidalinti valdžią su kitomis politinėmis šalies jėgomis, tai ir toliau priklausysime nuo „šventų", nediskutuotinų teiginių, nuo jos lyderių išprusimo ir geranoriškumo. Mums bus primenama, kad bendražmogiškas nuomonių pliuralizmas yra „buržuazinis", kad privalome laikytis „ypatingo socialistinio" pliuralizmo, kuris reiškia, kad partija leidžia mums turėti įvairiausias savas nuomones, šlovinančias jos neklystamumą. Mums bus primenama, kad „ypatingos" demokratijos arsenale yra ir ypatingos padėties įvedimo galimybė, politiškai „paklydusius" atstatanti į vienintelį teisingą kelią.

Dar visai neseniai už šitokias kalbas būtumėte atsidūręs baltųjų meškų draugijoje. O dabar!

REAKCIJA NEIŠVENGIAMA.

Istorijos pamokos sako, kad po kiekvieno visuomenės aktyvumo pakilimo seka reakcija. Tam turime būti moraliai pasiruošę. Ne karjeros tikslas mus atvedė į Sąjūdį. Mes galime tikėtis tik užsipuolimų, juodinimo, gąsdinimo ir kitokių valdžios mielai dalinamų nemalonumų. Tikrasis įvertinimas, tikrieji opozicijos subrandinti vaisiai, kaip taisyklė, skinami jau kitų žmonių, kitos kartos — mūsų vaikų.

Mus kaltina buržuazine propaganda..

DOGMATINIS PRIMITYVIZMAS —

leidžia apkaltinti bet ką, už bet ką. Vienpartinės sistemos panaikinimas nėra kapitalistinių santykių restauravimas. Aš nesu socialistinės — komunistinės teorijos priešininkas. Atvirkščiai, laikau save aktyviu šalininku. Mane jaudina šios teorijos, sukompromituotos pasaulio akyse, likimas. Aš studijavau Markso, Engelso, Lenino ORIGINALIUS šaltinius. Ši teorija yra plati, kai kur prieštaringa, neišbaigta, bet patraukli, skatinanti mąstymą. Jaudina jos suvulgarinimas, sudievinimas.

Jūs sakote, reikia įtikinti komunistų partiją atsisakyti teisinio politinės valdžios monopolizavimo. Tačiau bet kuri valdžia, kaip taisyklė, altruizmu nepasižymi.

AUKOJIMASIS IR GERA VALIA —

yra bendražmogiškos vertybės. Komunistų partiją sudaro žmonės. Todėl negalima sakyti, kad šios vertybės yra iš prigimties jai svetimos. Anksčiau ar vėliau šie žmonės supras, kad politinis monopolizmas yra pagrindinis visuomenės vystymosi stabdys.. Tokių komunistų ir dabar jau yra nemaža. Ateityje jų bus daugiau ir daugiau. Šalies likimas, tautos likimas, vaikų ateitis jiems pasidarys brangiau už hegemonistines ambicijas.

Aš nesu partijos narys. Bet jokiu būdu nesu ir antikomunistas. Partijos įstatuose, programoje, kaip ir religijoje, yra daug gerų bendražmogiškų siekimų. Kai partija ras savyje išdidumo ir stiprybės atsisakyti „vienintelės", „neklystan-

UŽ LIETUVOS SAVARANKIŠKUMĄ!

MŪSŲ ŽINIOS

LPS Tauragės rajono taryba

SAJŪDIS

1989 m. kovo 17 d.
Nr. 3

Kovo 26 d.-TSRS LIAUDIES DEPUTATŲ RINKIMAI

Kandidatas Mečys LAURINKUS: DEMOKRATIJA AR AUTOKRATIJA?

VASARIO 26 — kovo 2 dienomis mūsų rajone viešėjo kandidatas į deputatus teritorinėje rinkiminėje apygardoje Nr. 693 Mečys Laurinkus.

Visas šias dienas dėl teisės pasikviesti jį tarp darbo kolektyvų vyko tikros varžytinės. O vakarais jau mūsų taryboje „užguldavome" mielą svečią, palikdami ramybėje tik trumpam nakties poilsiui.

Šiam reikšmingam laikmečiui neįprastai kuklų ir mažakalbį Mečislovą bendraudami pažinome kaip subtilią, sąžiningą, nemokančią gudrauti nei pozuoti, gilios erudicijos asmenybę, nepaprastai atsidavusią ir besiaukojančią Lietuvai.

Išlydėdami svečią, pakalbinome specialiai laikraščiui:

Gerbiamas Mečislovai, kaip Jūs suprantate rinkiminės platformos prasmę? Ar galima keliuose lapuose išdėstyti savo pažiūras, nuostatas, siekius, būsimus deputato veiksmus?

RINKIMINĖ PLATFORMA —

tik vizitinė kortelė. Joje nesutalpinsi visos savo pasaulėžiūros, kuri vienaip ar kitaip gali nulemti deputato sprendimus.

Sąjūdžio programa visuomet buvo, yra ir bus mano programa. Šiuo atveju galime pavadinti ją rinkimine, nes, sėkmės atveju, jos įgyvendinimo siekčiau jau ir kaip šalies parlamento narys.

Ar galėtumėte išskirti savo, tarkim, Sąjūdžio programoje šiuo metu svarbiausią grandį?

DEMOKRATIJA —

tik jos pagrindu įgyvendinsime ir bendražmogiškus, ir tautos siekius. Autoritarinio režimo krizės simptomai neduoda demokratijai jokių garantijų. Dėl jos reikia kovoti ir nebijoti nukentėti. Reikia nugalėti baimę. Ne dėl savęs. Dėl savo vaiku, dėl tautos.

Atleiskite, bet žodis „demokratija" dabar madingas. Absoliučiai visi — už demokratiją. Tad prieš ką kovoti? Iš mūsų rajono partijos lyderių pasisakymų sužinome, kad demokratijos turime net per daug, kad nesame jai pribrendę.

LIAUDIES VALDŽIA —

graikiškai — DEMOKRATIJA. Liaudis — tai valstybės gyventojai. Savo moralinėmis, socialinėmis, politinėmis pažiūromis gyventojai nėra ir negali būti vienodi. Absoliuti demokratija neįmanoma nė vienoje valstybėje. Tokią „monolitinę" visuomenę, kur valdžia išreiškia kiekvieno asmens interesus, galima įsivaizduoti arba kaip labai primityvią, arba kaip griežtai sukarintą.

Apie demokratiją, pačia bendriausia prasme, galime kalbėti tik kaip apie natūralų valstybės valdžios padalinimą gyventojų politinėms grupuotėms pagal jų įtakingumą visuomenėje ir reguliarų valdžios perdalinimą įtakingumo santykiui keičiantis.

Mes gi turime vienintelę neklystančią partiją, kuriai labai nesinori savo absoliučią valdžią su kuo nors dalintis. Todėl nuolat ir girdime patikinimus apie demokratijos perteklių, apie liaudies nepribrendimą demokratijai, apie „ypatingą" demokratijos formą — socialistinę demokratiją ir t. t.

Tačiau komunistų partija geranoriškai visą valdžią ruošiasi perduoti Taryboms. Partija įteisino nuomonių pliuralizmą. Be to, ji žada nuo šiol nebeprimesti mums savo valios, atsisakyti šūkio „Partijos planai — liaudies planai!" Ji žada vykdyti tik mūsų norus pagal principą „Liaudies planai — partijos planai!" Ar tai nėra demokratija?

TAI YRA „PLIURPALIZMAS".

Dėl valdžios atidavimo. Naujosios konstitucijos projekto 2-as straipsnis skelbia, kad „Valstybinę valdžią liaudis vykdo per liaudies deputatų tarybas, sudarančias LTSR politinį pagrindą". Šeštasis straipsnis jį papildo, paaiškindamas, kad šitam politiniam pagrindui vadovaus avangardinė partija. Čia kaip sename loginiame anekdote — „Vyrai valdo pasaulį. Vyrus valdo moterys. Tad kas valdo pasaulį?".

čios", „išrinktosios" statuso, garbingai, vienodomis sąlygomis stos į politinę kovą su kitomis partijomis, — iš nepopuliarios ir nemėgstamos, realiai gali pretenduoti į liaudies mylimą ir remiamą partiją.

Savaime suprantama, naivu tikėtis, kad šis procesas bus savaiminis, sklandus ir neskausmingas. Be visuomenės, be liaudies valios pareiškimo šis procesas nusitęstų nežinia kiek ir, gilėjančios visuotinės krizės sąlygomis, atvestų į sunkiai nuspėjamą ir kažin ar valdomą situaciją.

Viskas turi spręstis greitai. „Maži žingsneliai" krizės sąlygomis negali mūsų išgelbėti nuo artėjančios katastrofos.

Jau artėjantys rudens rinkimai į Respublikos parlamentą daug ką išspręs. Geriausias respublikos protas laisvų rinkimų pagrindu suburtas į Aukščiausiąją Tarybą gali pareikalauti VISOS valdžios ir nuo mažų žingsnelių pereiti prie normalių pertvarkos žingsnių. Jau dabartiniai rinkimai yra artėjančių radikalių permainų pradžia.

Viskas rinkėjų, viskas liaudies rankose. Kokią valdžią išrinksime, tokios ir būsime verti.

Ačiū už pokalbį.

SU ŠV. VELYKOMIS

Gavėnia — atgailos ir Kristaus Kančios prisiminimo laikas, sąžinės patikrinimo ir pasiryžimo keltis iš dvasinio nuopolio laikas.

Šiemet Gavėnia labai reikšminga Lietuvai, pradėjusiai savo tautos atgimimo kelią. Tas kelias bus nelengvas ir ilgas, daug pareikalaus pastangų.

Gerbiami tauragiškiai, šį ypatingą momentą drauge susikaupkime, pamąstykime, ar tikrai viską padarėme ir darome vardan savo dvasios ir tautos ateities.

Šiandien daug kalbama apie dvasinių vertybių susigrąžinimą, tačiau retai kas nurodo tikrąjį jų šaltinį. Laikas turbūt suprasti, kad be tikėjimo į Dievą, be troškimo pažinti tikrąją Dieviškąją meilę negali būti vienybės tarp žmonių. Todėl ir tautoje, kurioje trūksta artimo meilės, vienybės nėra.

Nebus jokio tautos dvasinio atgimimo, kartu ir jos suvereniteto, jei nesieksime tikrų Dieviškų dvasinių vertybių. Niekais nueis mūsų pastangos dėl nepriklausomos Lietuvos, jei visą dėmesį skirsime tik ekonomikai ir turtui, jei savo valstybę statysime ant girtuoklių, degtindarių, svetimo turto mėgėjų, dvasiškai nuluošinto jaunimo pamatų.

Bažnyčia ir dvasinis jaunimo auklėjimas turi šiandien būti kertinis akmuo ugdant darbštų, sąžiningą mūsų ateities, nepriklausomos Lietuvos žmogų.

Ateizmas prigeso, atsidūrė beviltiškoje padėtyje. Respublikos vadai nedrąsiai lyg ir pritaria šventos bažnyčios mokymui. O mes, gerbiamieji, kurie nukrypome nuo savo motinų, tėvų ir senelių pamokymų mylėti Dievą, vis dar laukiame, abejojame, nedrįstame grįžti prie tikėjimo, užeiti į bažnyčią, į šią tautos ir žmonijos šventovę.

Brangus žemieti, jei myli savo tautą, sieki jos dvasinio atgimimo, nepamiršk savo vaikų ateities, — ryžkis, ateik į šventus amžino gėrio namus.

Pasinaudodamas proga, Sąjūdžio tarybos vardu noriu pasveikinti tikinčiuosius ir visus šiai tradicinei šventei prijaučiančius tauragiškius su šventom Velykom, Kristaus prisikėlimo švente. Aleliuja!..

Tegul prisikėlusio Kristaus šviesa paliečia abejojančių širdis ir uždega tikėjimo, ir Kristaus meilės ugnelę.

Kviečiu visus kovo 26 dieną 8 val. į šventovę prisikėlimo iškilmėms. O po to, dvasiškai atsigaivinę, pasiremdami kiekvienas savo sąžine, eisime į rinkimus išrinkti savo tautos atstovus.

Petras JOKUBAUSKAS

INFORMUOJAME

VISOJE Lietuvoje vietinės Sąjūdžio tarybos organizavo priešrinkiminius mitingus. Į mūsų renginį, be kandidato į deputatus M. Laurinkaus, žadėjo atvykti Sąjūdžio Seimo tarybos nariai Arvydas Juozaitis, Zigmas Vaišvila, Kazys Saja.

Prisiderindami prie garbingų svečių galimybių, prašėme rajono VK pirmininko A. Ridulio leidimo surengti mitingą kovo 17 d. 17 val. Tauragės mieste.

Deja, principingas mūsų rajono Tarybų vadas susirinkimą uždraudė. Motyvas — per daug dėmesio M. Laurinkui. Analogiško renginio Partijos rajono komitetas V. Petkevičiui nesuorganizavo, tad mūsiškis galėjo pažeisti gerbiamo rašytojo interesus (ko gero, ne vien rašytojo?..)

Mūsų rajonas bene vienintelis respublikoje, uždraudęs priešrinkiminį mitingą. Tai rodo, kad rajone Tarybų valdžia yra, vienas iš pagrindinių Sąjūdžio šūkių „VISA valdžia Taryboms!" mūsuose jau įgyvendinta.

Siūlome ir kitiems rajonams įsisavinti tokio žaibiško **persitvarkymo būdą.**

Gerbiamas rinkėjau!

Tikimės, kad 1989 m. kovo 26 d. Jūs dalyvausite rinkimuose į TSRS liaudies deputatus.

Balsavimo apylinkėje Jūs gausite du biuletenius. Viename bus įrašyti du kandidatai, renkami teritorinėje apygardoje Nr. 693. Jeigu Jums artimas Sąjūdis ir Jūs ketinate jį palaikyti, tai siūlome balsuoti už Sąjūdžio kandidatą Mečį LAURINKŲ.

Kitame — kandidatai, renkami nacionalinėje-teritorinėje apygardoje Nr. 249. Šioje apygardoje mes palaikome pažangų Lietuvos komunistų partijos CK atstovą Vladimirą BERIOZOVĄ.

LPS rajono taryba

Redaktorius Julius RAGELSKIS

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".

Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje. P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas —1000 egz. Nemokamai. Užsakymo Nr. 601.